

„Én nem merném teljes bizonyossággal állítani, hogy Orbán temetés-re kész állapotban leledzik, abban viszont biztos vagyok, hogy régóta nem társulhat sorsához megrendülés és tragédia. Most már akkor is percmemberke maradna, ha kimondhatatlan bánatomra még egy ideig megőrizné hatalmát.”

(*Eörsi István: Orbán és a nagyság. Magyar Hírlap, 2002. február 13.)*

„Áll előttünk a teremben és mosolyog. Mi hangosan fecsegünk, hátul ordítoznak, néhányan rúgják egymást, a lányok vihognak, a világ kedvesen elfogadhatatlan, az ország nyájasan elviselhetetlen, s akkor fölemeli az ujját, megszólal:

Gyerekeim!

Csöndesség és figyelem. (...)

Az Úr a rendszerváltás nevezetű vízőzöne előtt megszólította őt: válassza ki érzéssel és szeretettel mindazokat, akik megérdemlik, s vigye, mentse őket. Az öreg ment, s maga köré gyűjt embert, állatot, füvet és fát – a világot. (...)

Gyűjti a jó embereket. Az emberek jók, hát gyűjti őket. Neki lehet – az Atyaúristenen kívül – a legnagyobb embergyűjteménye a világon. (...)

Kinyújtotta felénk a kezét. S mi, egy egész ország, elfogadtuk. Egy pillantra szabadok s önmagunk vagyunk.”

(*Lengyel László: Nagy Bűbajos. Göncz Árpád nyolcvan éves. Népszabadság, 2002. február 9.)*

„Ma ott tartunk, hogy nem tudok elképzelni olyan helyzetet, amire azt mondhatnám: ez nem fordulhat elő. (...)

Ha én vagyok az igazság és az élet, és bárki más bármit mond, az rossz, sőt nem is rossz, hanem gonosz, sőt nem is gonosz, hanem sátáni, a nerízet pusztítására tör, és mint ilyen megérdemli, hogy ő pusztuljon el, ez a magatartás devialja a társadalmat. Az ilyen ember feljogosítva érzi magát az ellenfél likvidálására. Ha fizikailag nem jut el odáig, megteszi egzisztenciálisan. Ha pedig ez megtörtént, onnan nem gond a politikai megsemmisítés. Egy demokratikus társadalom erre nemet mond. Nálunk azonban még igent.”

(*Gréczy Zsolt: „A társadalmat megviselte a »mindent szabad« attitűd”. Interjú Popper Péterrel. Magyar Hírlap, 2002. február 9.)*

„Melankolikus moziban ülünk, amely arról szól, hogy jó tíz évvel a rendszerváltás után megtörténhet, hogy a közszolgálati média vezetői fröcsögve a gyűlölettel kedélyesen cigányoznak és zsidóznak, hogy az APEH-nyomozókról már senki sem hiszi, hogy nem politikai parancsra vegzálnak bárkit is... (...)

Mert nem előzmények nélküli az, ami történt, de biztosan tudni sem lehetett, hogy ez következik, ez a lenyúlós, háborúsodó, a higgadt beszéd és a józan ész lehetőségeit felszámolni igyekvő örület.”

(*Dessewffy Tibor: Balgaságom története. Népszabadság, 2002. február 23.)*

„Összességében azonban a Fidesz-retorika mindinkább valami irracionális, indulatos s egyre szellemtelenebb anyázás. S ennek az intellektuális és morális mélyrepülésnek szerintem az az oka, hogy a fideszpolgárok ma már el is hiszik, amit mondanak.

Pedig igazi erősségük korábban a közéletet sokkoló és lehengerlő neocinizmus, az új amoralitás, a kreatív gátlástalanság politikai tényezővé avatásában rejlett.

(*Mátyás Győző: A neocinizmus „dicsérete”. Magyar Hírlap, 2002. február 23.)*

„Most már olyanok, mint a közönséges betörők: visznek mindent, ha kell, ha nem, azt is, amire szükségük sincsen, vagy azt sem tudják, hogy mire való. Most már a lélek, a művészet is kellene; analfabéta lop könyvet. (...)

De most még az van, hogy ha Orbán a szónoki emelvényen valami fatális véletlenből kifolyólag azt hiszi, hogy külföldön van, és diplomatákkal tárgyal a Magyar Köztársaság nevében, s ebből következően azt mondja, hogy én vagyok az Orbán Viktor, ti pedig le vagytok mind szarva, majd a csupasz tomporát mutatja saját híveinek, a tömeg akkor is éljenez, s szó szerint követi vezére minden szavát.”

(*Megyesi Gusztáv: A lélek mérnökei. ÉS, 2002. március 1.)*

„A Terror Háza nevű kurzushű lumpenhorrorbarokk rémgiccs ellen sok meggondolkoztató stílusbírálat olvasható: de komolyan – miért is baj, hogy az ÁVH emléket így meggyalázzák? Hogyan kellene helyesen megszegényíteni? S ha ne adj’ isten, nem kellene: akkor miért nem kellene? Hogy propaganda? Igen. De helytelen propaganda? Ugyan miért? Hogy a nyilasokkal hozzák össze? Miért, mégis ki veli hozzák össze? A Nyugat-emlékmúzeummal talán? A Bartók-emlékmúzeummal? A Kassák-emlékmúzeummal? (Mert némelyek persze éppen ezt szeretnék, to be sure.)”

(*Tamás Gáspár Miklós: A hangnem. ÉS, 2002. március 1.)*

„Ja, hogy ezenkívül mondjak még valamit? Hogy tetszik-e? Persze. Nekem tetszik. De ez nem kategória, hogy nekem tetszik. Kisebbségi vagyok. Na, nem a származásom miatt. Nem vagyok se zsidó, se cigány. Csak félig román. A románt még nem üldözik, ugye? Mégis kisebbségi vagyok. A nézeteim kisebbségiek. Meddig tolerálnak? A fene tudja. Ti mindenesetre beszélgessek a pináról. Lesz, akinek tetszik majd. És akinek nem? Tehet egy szívességet! Nem?”

(*Jancsó Miklós: A Vagina Monológok bemutatójára. ÉS, 2002. március 1.)*

„1998-ban a kőkemény liberálisból magát paternalista nemzeti konzervatívvá változtatott miniszterelnök-jelölt még regnáló szocialista ellenlábásával szemben egy televíziós vitában velejéig szocialista javaslatlall állt elő. Ingyenes, tandíjmentes felsőoktatást ígért, amire a liberális politikához szokott szocialista miniszterelnöknek nem volt szava. El is vesztette a választást.”

(*Csepeli György: Reménytelen, de nem komoly. ÉS, 2002. március 1.)*

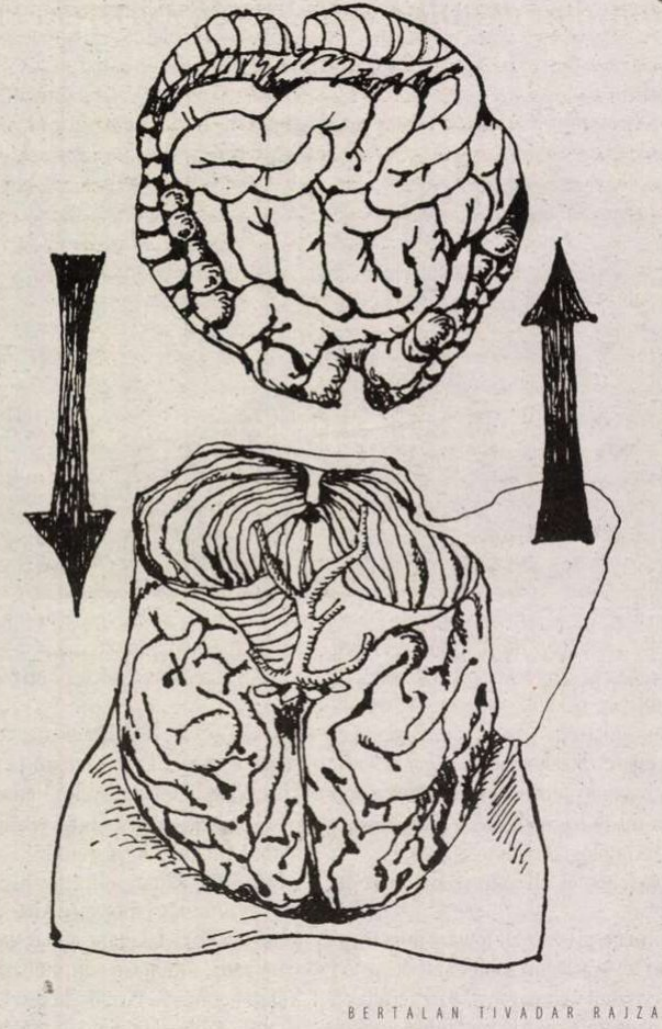
„Az emberi szabadságjogok mindinkább defenzívába szorulnak. A magán-élethez való jog naponta szenved csorbát. A kormánypárt bekukkant polgárainak hálószobájába is, megmondja, hány gyereket vár el, nem hagy

Szembesítés

kétséget afelől, hogy a homoszexualitást legfeljebb megtűrt életformaként viseli el. Orbánék droppolitikája látványos kudarcot szenvedett. A liberálisokra vár a feladat, hogy e tekintetben is a már több országban bevált példa alapján ne csupán a prevencióra és a gyógyításra helyezze a hangsúlyt a büntetés helyett, hanem éles választóvonalat húzzanak könnyű- és keménydrogok között.”

(*Zilahy László: Ami a liberalizmusra vár. Magyar Hírlap, 2002. március 2.)*

„Tudok a kezdeményezésről, mármint az Összefogáséról, amelyik azt szeretné, hogy Magyarországon minden magyar állampolgár otthon érezhesse magát, én is aláírtam, mégpedig habozás nélkül az alapító nyilatkozatát, és ott dideregtem aztán a rohamosan faszálódó új magyar »életterben« összeszaladt, körülbelül hétszáz főt számláló tüntető tömegben két hete, egy kormányellenes tüntetésen, melyet ez a kicsi szervezet merészelt szervezni a Várban. Egyedülként, ha nem tévedek... (...)

BERTALAN TIVADAR RAJZA

Akinek a társadalmi egyenlőség eszméje fantom, ne merészelje a zsidót képviselni a közvélemény előtt. A zsidó ugyanis, bármit is értünk e megoldhatatlan szón, a szolidaritás, a társadalmi részvétel és az egyenlőség fogalmának is szülője a világtörténetben.”

(*Kornis Mihály: Az igazi Seres. ÉS, 2002. február 22.)*

„– A pártokon kívül állókat zavarja a kampány durva hangja, a kölcsönös ríogatás. Kampányszaga van.

– Mi ha akarnánk, sem tudnánk átvenni a rágalmazó stílusát. Nem áll rá se a gondolkodásunk, se a retorikánk.”

(*Szále László: »A vak indulat csírájában megöli a párbeszédet«. Interjú Horn Gyulával. Magyar Hírlap, 2002. február 16.)*

„Négy év alatt több mint tíz évvel fejlődött vissza a többpártrendszerű demokrácia Magyarországon. Ez a leépülés elfordítja az embereket a demokráciától, s ennek éppen azok veszik hasznát, akik a demokráciát leépítik. Ezért kell a nevéen nevezni a jogsértést, a sumákolást, a linkeskedést – de azért nem kell a coltok után kapkodni. Kodály Zoltán mondta: két fellebbezési fórum van, a nép és az idő.”

(*Kolláth György: Parlamenti klimax. Népszabadság, 2002. február 18.)*

„Orbán és Kövér ebben a tekintetben már rég reménytelen, Áder, Szájer, Deutsch mindig is önállótlan volt, a Rogánok, Répássyuk nem számítanak. Talán Pokorninak, a »jövővénynek« lehetett volna esélye saját politikai tőkéje egy részének átmentésére, ha nem veszi át ilyen kiábrándító mértékben a kemény mag normáit.

De hát megtette. Fokozatosan, interjúról interjúra, beszédről beszédre számolta fel a jobbik énjét, azt az embert, akit pedig eredendő habitusa alighanem demokrata létre predesztinált. Legutóbb már a pártkreatúra állt a mikrofonok előtt, teljes vértetében – és azt hiszem, már el is hitette magával, hogy lóra kell szállnia a Gonosz ellen.

Szörnyű érzés lehet.”

(*Mészáros Tamás: Rosta. Népszava, 2002. február 23.)*

„... az igazi párttag az, aki ingadozás nélkül követi a párt összes ingadozásait. Ám a Fidesz mint igazi utódpárt már a globalizáció táguló világában követel bolsevik típusú pártfegyelmet. (...) A többségi demokráciára való törekvés súlyos torzulás, radikális kúrát igényel.”

(*Ágh Attila: Defektes magyar demokrácia. Népszava, 2001. december 28.)*

„Ha mondjuk Kövér László szép, fertőtlenített helyiségben másnaponta leköpdöshetné egy-egy hönkupec, striga, ávos vagy liberális kutya fényképét,

később megtagposhatná, majd miszlikbe szaggathatná, akkor egyfelől tehermentesítené a médiát, másfelől jelentősen megkímélné a polgárok idegzetét.”

(*R. Székely Julianna: 176 HUF plusz áfa. Magyar Hírlap, 2002. március 9.)*

„Mindazt, ami mostanában történik, és aminek következtében kicsiny hazánk a nemzetközi politikai élet sajátosan eszelős mellékszereplőjeként szórakoztatja a publikumot, hiba volna egy vagy több ember magánszámlájára írni. Mi termeltük ki őket magunkból, ők a történelmet nem alakítják, hanem megszemélyesítik, a tébolynak az a lángra, ami az ő szemükben lobog, 1804-ben gyúlt ki, amikor II. Ferenc császár odahagyta a német-római trónt. (Vö. Bibó.) Amit ők összedelírnének, nem az ideiglenesen hazánkban állomásozó földönkívüliek performansza, hanem Magyarország kétszáz éve tartó kudarc- és katasztrófasorozatának mai adása, amit még sok-sok érdekes műsorszám követ.

Nézőszám van, tetszésindex van, sugározzunk.”

(*Váncsa István: Önök kérték. ÉS, 2002. március 8.)*

„Orbán Viktor maga tette fejére a koronát, s maga is veszi le. Gondoljanak barátai és ellenfelei bármit, szomorú és tragikus látni, ahogy e gondolkodó és cselekvő, mindig érdeklődést kiváltó politikus kiégve, gépezetté merevedve darálja mondatait. Az élő szemre hideg jéghártya fogott, a kedves mosoly farkasvigyorra merevedett. Beszéde, ruhája, arca másé. Sikerült úgy szólnia hozzánk, hogy nem volt egyetlen eredeti, saját gondolata. Gyászbeszédet tartott a Vigadóban Orbán Viktor miniszterelnök. (...)

A »magyar életér«, a »gazdasági patriotizmus«, »magyarnak lenni jó befektetés«, »a magyar visszanyerte hitét és öntudatát« – mind-mind elhangzott már Horthy Miklós rossz kiejtésével, Bethlen István rosszabb, Gömbös Gyula jobb beszédeiben. De nem új 1993–94 retorikájához képest sem.”

(*Lengyel László: Gyászbeszéd. Magyar Hírlap, 2002. február 9.)*

„Sok szó esik arról, hogy már a választás előtt is igen súlyos a tét, mert a Fidesz az ellenfélnek ellenséggé minősítésével és a nemzet kettészakításával mindinkább átvette és a választási hadjáratra ráerőltette a MIÉP stílusát. (...)

»A jövő elkezdődött« tulajdonképpen múltba tekintő merengés, egy számítógépekkel teletűzdelt XIX. századi társadalomkép 48 pontban elmesélve. A program kiábrándítóan fantáziátlan, de az EU és a globalizmus világában kifejezetten semmitmondó.”

(*Ágh Attila: Múltba néző program. Magyar Hírlap, 2002. március 16.)*

„»A Lágymányosi hídnál felhúzott építmény nem színház, de egy korszak árulkodó emlékműve: örök figyelmeztetés arra, hogy hová vezet az önkény, a közösséget megalázó tudatlanság és izléstelenység« – írta Rév István a Centrális Galéria kiállításának meghívójára.”

(*Nemzetek színházai. Idézi: Népszabadság, 2002. március 16.)*

„A hegyeket ugyanis, amelyeket Koltai ostromol, mindig is a politikai agresszivitás és a szakmai megalkuvás pora-sara borította. Mindenre elszánt inkompetencia és bármire hajlandó félénkség. Egymás függvényei, egy elmaradott szellemű ország jellegzetességei. Ezeken csúszott meg minduntalan a fölfelé tuszkolt szikla. (...)

Csakhogy ezúttal született helyette valami más. Amit Koltai leginkább Barbie-színháznak vagy monumentális salátabárnak nevez. Okkal. (...)

Koltai írásaiban látszólag szinte mindig pesszimista. Kivéve talán az Erzsébet téri épülethez fűződő remények rövid idejét. De nemcsak ezekre cáfolt rá, hanem legrosszabb jövődölesein is túltett a valóság.”

(*Zappe László: Koltai kövei. Népszabadság, 2002. március 16.)*

„A MIÉP-es, csurkista szóhasználat még olyanokra is hat, akikről elvben föl sem tételeznénk. Berényi Szabolcs (Magyar Nemzet, 2002. február 13.) majd egy tucattal példával igazolta, hogy Orbán Viktor előtt (és Csurka után) Kéri Lászlótól Kóródi Márián át Fodor Gáborig hányan használták (az esetek többségében teljesen ártalmatlannak tűnő szöveggörnyezetben) már az életér kifejezést. Ezúton is szeretném leszögezni: vannak olyan szavak, amelyeket magára valamit is adó ember nem használ.”

(*Karsai László: Csurka fogta Orbán. ÉS, 2002. március 15.)*

„Nézze, ma a Fidesz-kormánnyal szemben fellépni szó szerint életveszélyt jelent. Ez a csapat csak az erő nyelvéen ért. A pénz ma nem ad biztonságot, csak a hatalom. A hatalom meg mindenhol jelen van, és akkor viszi el a zsákmányt, amikor akarja.”

(*Tihanyi Péter: Az öreg bánya titka. Riport Zarándok Jánossal. HETEK, 2002. február 8.)*

„És máris itt az átöltözés terme. A szoba közepén álló bábus tetten érhető, hogy az úgynevezett kisnyilasok hogyan öltöztek át »kommunista gúnyába«, miért is ne, hiszen akadt közöttük rendes ember is, vélték a 40-es, 50-es évek hatalmasai. S már át is lépünk a szocreál művészek impozáns termébe. Viszsa-visszafordítom a fejem. Már csak szocializmus? A nyilasokból ennyi? Vállat vonok. Kicsit kurta darab. Hol vannak például a Dunába lőtt zsidók cipői? Nincs idő töprengésre. (...)

Kádár neve és fényképe visszatérő vendég a teremek hosszú során. Akik a hetvenes években kaptak lakótelepi lakást, nyugati útlevelet, s feliratkozhattak a Zsiguli-igénylők boldog sorába, zavartan pillognak. Hányféle Kádár van? S vajon egyívású-e Rákosival, és egy-e Péter Gáborral?”

(*Horváth Ildikó: Káfkai kaland a Terror Házában. Népszava, 2002. március 5.)*

„Amikor Orbán arra hivatkozik, hogy a Benes-dekrétumokkal nem óhajta megterhelni a csehekhez és a szlovákokhoz fűződő kétoldalú kapcsolatainkat, viszont az Európai Unió jogrendje felől nézve tarthatatlannak tekinti a kollektív bűnösség jogelvét, akkor vesélyesen csúsztat.”

(*Mészáros Tamás: Egyedül, de büszkén. 168 Óra, 2002. március 1.)*